

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. Mgr. Martinem Keřtem, advokátem, se sídlem Sladkovského 2059, Pardubice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 2. 4. 2009, č. j. 50 Cad 8/2008 - 40,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 2. 4. 2009, č. j. 50 Cad 8/2008 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č. I ze dne 25. 8. 2008, č. X, žalovaná vyslovila, že žalobci podle § 37 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006 nenáleží výplata starobního důchodu. Za tuto dobu vznikl žalobci přeplatek na starobním důchodu ve výši 125 819 Kč, který je povinen vrátit žalované do 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Na částečnou úhradu přeplatku žalovaná zadržela doplatek za období od 1. 1. 2007 do 17. 8. 2007 ve výši 4558 Kč, zbytek přeplatku činí 121 261 Kč. V odůvodnění žalovaná uvedla, že žalobce byl v době od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006 zaměstnán v pracovněprávním vztahu sjednaném na dobu určitou delší jednoho roku.

Rozhodnutím č. II ze dne 25. 8. 2008, č. X, žalovaná podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění upravila od 1. 1. 2007 starobní důchod žalobce tak, že činil 9647 Kč měsíčně; od ledna 2007 žalobci náleží starobní důchod 10 287 Kč měsíčně a od ledna 2008 ve výši 10 679 Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaná uvedla, že po dobu od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006 nebyly splněny podmínky pro výplatu důchodu, a proto tuto dobu dodatečně započítala pro výši starobního důchodu.

V žalobě podané proti těmto rozhodnutím žalobce namítal, že u společnosti Východočeská tiskárna, spol. s r. o., IČ: 60933496, se sídlem Husovo náměstí 54, Sezemice, nebyl zaměstnán v pracovním poměru na dobu určitou delší jednoho roku od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006, a odkazoval na dohodu o změně pracovní smlouvy ze dne 29. 11. 2005 o sjednání pracovního poměru na dobu určitou do 30. 6. 2006 a na dohodu o změně pracovní smlouvy ze dne 28. 6. 2006 o sjednání pracovního poměru na dobu určitou do 31. 12. 2006. Konstatoval, že nebyl informován o kontrole, při které bylo zjištěno jeho zaměstnávání na dobu určitou delší jednoho roku, a nedostal tak možnost se vyjádřit a doložit, že byl zaměstnán od 1. 11. 2005 do 30. 6. 2006 (8 měsíců) a dále od 1. 7. 2006 do 31. 12. 2006 (6 měsíců). Žalobce odmítl tvrzení žalované, že obě dohody o změně pracovní smlouvy jsou nevěrohodné, nelze k nim přihlídnout, protože nebyly předloženy při kontrole. Podle žalobce se jedná o řádné dohody měnící pracovní smlouvu, žalobce nebyl ke kontrole pozván, proto námitku nevěrohodnosti neuznal. Namítal, že v rozhodnutí č. I chybí uvedení konkrétních důkazů, z nichž žalovaná vycházela, a osvětlení úvah, jimiž se při rozhodování řídila. Žalobce uvedl, že obě rozhodnutí žalované jsou vzájemně spjata, proto nesouhlasil rovněž s rozhodnutím č. II., které považoval za nejasné a nepřezkoumatelné. Oběma rozhodnutím vytýkal též nedostatky základních náležitostí výroku a odůvodnění, spočívající v jejich nejasnosti a nesrozumitelnosti. Žalovaná podle žalobce jednoznačně a průkazně neodůvodnila, z čeho zjistila, že žalobce byl od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006 zaměstnán na dobu určitou delší jednoho roku. Žalobce uzavřel, že se žalovaná neřídila závěry vyjádřenými v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 15. 5. 2008, č. j. 53 Cad 6/2008 - 20, a navrhl, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V podání ze dne 21. 11. 2008 žalobce navrhl vyslechnout jako svědka paní I. K., mzdovou účetní a personalistku společnosti Východočeská tiskárna, spol. s r. o., která měla v rozhodném období na starosti mzdovou a personální problematiku.

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 2. 4. 2009, č. j. 50 Cad 8/2008 - 40, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud konstatoval, že z napadeného rozhodnutí č. I lze seznat, jaká skutková zjištění žalovaná učinila, na základě jakých důkazů a pod jaká ustanovení skutkový stav podřadila. Žalovaná se dostatečně vypořádala s dohodami o změně pracovní smlouvy ze dne 29. 11. 2005 a 28. 6. 2006, předloženými žalobcem, které považovala za nevěrohodné, neboť nebyly předloženy při kontrole pojistného, provádění nemocenského pojištění a plnění úkolů v důchodovém pojištění konané ve dnech 11. až 13. a 16. až 17. 4. 2007. Tento závěr byl dále podpořen zejména sdělením vedoucího odboru inspekce Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj ze dne 10. 4. 2008, podle kterého inspektor při kontrole pořídil kopie všech u zaměstnavatele žalobce dostupných dokumentů souvisejících s pracovním poměrem žalobce, a to konkrétně kopii pracovní smlouvy ze dne 26. 10. 2005 uzavřené na dobu od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006 a dohody o změně této pracovní smlouvy ze dne 14. 12. 2006; jiné smlouvy nebyly k dispozici. Uvedené podle krajského soudu jednoznačně potvrzuje závěr žalované, že žalobcem předložené dohody o změně pracovní smlouvy byly vyhotoveny až dodatečně, antedatovány, a tudíž jsou absolutně neplatné. K rozhodnutí č. II soud podotkl, že žalovaná dostala povinnosti uvést, z jakých skutečností vycházela, jak je zjistila a jak posoudila. Oznámení o výplatě důchodu přitom není součástí rozhodnutí, proto skutečnosti v tomto oznámení uvedené nemusí být blíže rozvedeny v odůvodnění; toto oznámení navíc není rozhodnutím o nárocích žalobce a nemůže jej jakkoliv zkrátit na jeho právech. Odůvodnění napadených rozhodnutí podle soudu nepochybně mohla být podrobnější, s ohledem na uvedené skutečnosti se však soud neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Soud dále poznamenal, že zmíněná kontrola prověřovala plnění úkolů a povinností uložených zaměstnavateli žalobce, a proto nebyl důvod,

aby žalovaná žalobce o prováděné kontrole uvědomovala a seznamovala jej s kontrolními zjištěními. Soud zamítl důkazní návrhy žalobce, neboť jejich provedení nemohlo závěr soudu změnit. K namítanému neposkytnutí možnosti se k věci vyjádřit před vydáním napadených rozhodnutí soud připomněl, že ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí se v řízení ve věci důchodového pojištění nepoužije. Žalobce se rovněž mýlil, pokud se domníval, že zákonnost správních rozhodnutí mohly ovlivnit případné nadbytečnosti ve výrokové části rozhodnutí, neboť podle soudu nadbytečné neškodí. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Namítal, že se žalovaná neřídila závěry vyslovenými v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 15. 5. 2008, č. j. 53 Cad 6/2008 - 20, jímž soud pro vady řízení zrušil rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2008, č. X. Stěžovatel poukázal na nesrozumitelnost a neodůvodněnost závěrů žalované, které činí rozhodnutí č. II nepřezkoumatelným. Dále nesouhlasil s tím, že krajský soud zamítl návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí I. K. a výslechem stěžovatele. Zopakoval, že nebyl zaměstnán v pracovním poměru na dobu určitou delší jednoho roku od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006, a odkazoval na dohodu o změně pracovní smlouvy ze dne 29. 11. 2005 o sjednání pracovního poměru na dobu určitou do 30. 6. 2006 a na dohodu o změně pracovní smlouvy ze dne 28. 6. 2006 o sjednání pracovního poměru na dobu určitou do 31. 12. 2006. Konstatoval, že nebyl informován o kontrole, při které bylo zjištěno jeho zaměstnávání na dobu určitou delší jednoho roku, a nedostal tak možnost se vyjádřit a doložit, že byl zaměstnán od 1. 11. 2005 do 30. 6. 2006 (8 měsíců) a dále od 1. 7. 2006 do 31. 12. 2006 (6 měsíců). Stěžovatel zpochybnil závěr krajského soudu, že žalovaná neměla důvod uvědomit jej o provedené kontrole či seznámit jej s kontrolními zjištěními. Podotkl, že nedostatky byly zjištěny pouze u jediného důchodce, a zdůraznil nezbytnost výslechu I. K.. Stěžovatel odmítl názor žalované a krajského soudu, že obě dohody o změně pracovní smlouvy jsou nevěrohodné, byly vyhotoveny dodatečně a jsou absolutně neplatné. Podle stěžovatele se jedná o řádné dohody měnící pracovní smlouvu; stěžovatel nebyl pozván ke kontrole, při které nebyly tyto dohody předloženy, proto námitku jejich nevěrohodnosti neuznal. Poznamenal, že tyto dohody žalované nepředkládal, předložil jí je zaměstnavatel. Stěžovatel dále namítal, že s ním správní orgány nejednaly a nedaly mu prostor se k věci vyjádřit. Rozhodnutím žalované vytýkal nedostatek náležitostí podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Podle stěžovatele v rozhodnutích chybí uvedení konkrétních důkazů, z nichž žalovaná vycházela, a osvětlení jejích úvah. Žalovaná jednoznačně a průkazně neodůvodnila, z čeho zjistila, že stěžovatel byl od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006 zaměstnán na dobu určitou delší jednoho roku. Stěžovatel uvedl, že obě rozhodnutí žalované jsou vzájemně spjata, proto nesouhlasil rovněž s rozhodnutím č. II., které považoval za nejasné a nepřezkoumatelné. Stěžovatel uzavřel, že prokázal řadu vad, pro které měla být rozhodnutí žalované zrušena, a soud v žádném případě nemohl ve správním spisu nalézt dostatečnou oporu pro zamítnutí žaloby. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Usnesením ze dne 4. 6. 2009, č. j. 4 Ads 82/2009 - 61, Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Z obsahu dávkového spisu bylo zjištěno, že stěžovatel podal dne 13. 2. 1995 žádost o starobní důchod, přičemž podle spisové vložky mu byla tato dávka přiznána podle § 21 zákona č. 100/1988 Sb. od 13. 2. 1995 ve výši 3887 Kč. V dubnu 2007 byla Okresní správou sociálního zabezpečení v Pardubicích provedena u Východočeské tiskárny, spol. s r. o. kontrola pojistného, provádění nemocenského pojištění a plnění úkolů v důchodovém pojištění. V protokolu č. 98/07 o této kontrole bylo pod bodem 3. písm. d) – zaměstnávání poživatelů důchodů a plnění ohlašovací povinnosti – konstatováno, že v kontrolovaném období, tj. od 1. 8. 2005 do 28. 2. 2007, bylo v organizaci zaměstnáno celkem 21 poživatelů důchodů, z toho třináct poživatelů starobních důchodů. Pracovněprávní vztahy byly s poživateli starobních důchodů uzavírány na dobu určitou, nepřesahující 1 rok, pouze v případě uzavření pracovní smlouvy s poživatelem starobního důchodu panem J. V. byl sjednán pracovní poměr na dobu určitou od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006, tj. na 14 kalendářních měsíců. Ohlašovací povinnost byla splněna v průběhu kontroly.

V dávkovém spise se dále nachází formulář „Hlášení o zaměstnání poživatele starobního důchodu“ ze dne 17. 4. 2007, který došel žalované dne 26. 4. 2007; v tomto hlášení je oznamováno, že pan J. V. je v organizaci zaměstnán od 1. 11. 2005 v pracovněprávním vztahu sjednaném na dobu určitou delší jednoho roku. Kolonka: „datum a podpis důchodce“ je nevyplněna. Podle pracovní smlouvy uzavřené dne 26. 10. 2005 mezi žalobcem a Východočeskou tiskárnou s. r. o. byl pracovní poměr sjednán na dobu určitou od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006. Dále jsou ve spise založeny dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 29. 11. 2005, 28. 6. 2006 a 14. 12. 2006. Podle dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 29. 11. 2005 se obsah pracovní smlouvy ze dne 26. 10. 2005 měnil s účinností od 1. 12. 2005 tak, že pracovní poměr byl sjednán na dobu určitou do 30. 6. 2006. Podle dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 28. 6. 2006 se sjednaný obsah pracovní smlouvy ze dne 26. 10. 2005 ve znění pozdějších změn a doplňků měnil s účinností od 1. 7. 2006 tak, že byla sjednána na dobu určitou do 31. 12. 2006. Podle dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 14. 12. 2006 byl obsah pracovní smlouvy ze dne 26. 10. 2005 ve znění pozdějších změn a doplňků změněn s účinností od 1. 1. 2007 tak, že se sjednává na dobu určitou do 31. 12. 2007. Dále je ve spise založeno sdělení zaslané vedoucí odboru kontroly J. B. České správě sociálního zabezpečení dne 2. 8. 2008 tohoto znění: „Před hodinou mi volala paní účetní z tiskárny Sezemice a sdělila, že zavolala panu V., aby jí přinesl ukázat doklady, které předložil svému

právníkovi. Ten ho zastupuje ve věci přeplatku na důchodu. Když zjistila, že doklady jsou řádně podepsané, šla znovu do archívu hledat, kde je má založené. Tam je nenašla, tak prý začala uklízet ve všech skříních. Údajně je našla v nějaké složce ve skříní. Byly to ty samé doklady, které má pan V. Znovu mi opakovala, že kontrolní pracovnice jí celou kontrolu vyžádala, aby důkladně hledala všechny doklady, které k panu V. má. Ona hledala, ale nenašla. Našla je až 1. dubna 2008! Paní K. se ptá, jestli od ní ČSSZ Praha bude chtít nějaké vyjádření či nalezené doklady....“

Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 15. 5. 2008, č. j. 53 Cad 6/2008 – 20 plyne, že jím byla zrušena rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení I. a II. ze dne 28. 1. 2008, č. X. Rozhodnutím I. bylo žalobci sděleno, že mu nenáleží výplata starobního důchodu od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006, přičemž za toto období mu vznikl přeplatek ve výši 125 819 Kč, a rozhodnutím č. II. byl upraven starobní důchod od 1. 1. 2007 na částku 9647 Kč, a od 18. 1. 2007 náležel ve výši 10 287 Kč. Obě rozhodnutí byla zrušena pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a rozhodnutí II. též pro nesrozumitelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Poté byla vydána rozhodnutí č. I. a II. ze dne 25. 8. 2008, která jsou předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel především namítal, že žalovaná se neřídila závěry vyslovenými v rozsudku j. 53 Cad 6/2008 – 20, jímž soud zrušil obě rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2008, č. X.

Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že z odůvodnění rozsudku krajského soudu sice nevyplývá, že by vycházel při posuzování nyní přezkoumávaných rozhodnutí z posledně citovaného rozsudku a jeho závazného právního názoru, avšak zevrubně se zabýval námitkami stěžovatele, v nichž byla namítána nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost. Krajský soud velmi podrobně z pohledu těchto námitek posoudil obě rozhodnutí a s jeho závěry učiněnými v tomto směru lze souhlasit. Lze tedy souhlasit s tím, že odůvodnění rozhodnutí žalované by nepochybně mohla být podrobnější a právní argumentace v nich obsažená preciznější, nicméně z napadených rozhodnutí je patrné, z jakých skutečností žalovaná vycházela, jak tyto skutečnosti zjistila a jak je právně posoudila.

Z hlediska skutkového považuje Nejvyšší správní soud za klíčové náležité zjištění toho, zda mezi stěžovatelem a společností Východočeská tiskárna, spol. s r. o. byly řádně a platně uzavřeny dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 29. 11. 2005 a ze dne 28. 6. 2006, resp. zda tyto dohody nebyly uzavřeny dodatečně v reakci na výsledky kontroly provedené Okresní správou sociálního zabezpečení Pardubice.

Žalovaná vycházela z toho, že tyto dohody nebyly předloženy při zmíněné kontrole, označila je proto za nevěrohodné. Ve vyjádření k žalobě dále argumentovala tím, že kontrola z oboru inspekce, provedená rovněž v dubnu 2007, pořídila kopii pracovní smlouvy ze dne 26. 10. 2005 na dobu určitou od 1. 11. 2005 do 31. 12. 2006 a kopii dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 14. 12. 2006 s tím, že žádné další smlouvy související s pracovním poměrem stěžovatele nebyly v té době u zaměstnavatele k dispozici.

Stěžovatel naopak konstantně tvrdil, že obě dohody byly řádně uzavřeny, nikoliv zpětně, a poukazoval na to, že ke kontrole nebyl přizván, proto je nemohl předložit.

Nejvyšší správní soud má za to, že skutkový stav zjištěný krajským soudem nepostačuje pro závěr o nevěrohodnosti dohod o změně pracovní smlouvy a že tvrzení stěžovatele nebyla

spolehlivě vyvrácena. Není totiž vyloučeno, že mezi stěžovatelem a společností Východočeská tiskárna, spol. s. r. o. skutečně byly oba shora popsané dodatky k pracovní smlouvě řádně uzavřeny a podepsány ve dnech v těchto dodatcích uvedených. Není pochyb o tom, že pracovní poměr stěžovatele byl pracovní smlouvou ze dne 26. 10. 2005 sjednán na dobu delší jednoho roku. Není ovšem současně vyloučeno ani to, že zaměstnavatel mohl následně výše uvedené dohody o změně pracovní smlouvy se stěžovatelem uzavřít.

Pravdivosti tvrzení stěžovatele nasvědčuje také skutečnost, že mzdová účetní sdělila žalované (prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice), že tyto dohody o změně pracovní smlouvy v dubnu 2008 našla. Následně je patrně předložila žalované, neboť stěžovatel tvrdí, že on je žalované nepředkládal.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že samotné nepředložení předmětných dohod v průběhu kontroly nemůže být stěžovateli přičítáno k tíži, protože stěžovatel nemohl nijak ovlivnit, zda má jeho zaměstnavatel pořádek ve své dokumentaci či nikoliv, a žalovaná stěžovatele před vydáním rozhodnutí nekontaktovala s požadavkem předložení nějakého vyjádření, případně doložení důkazů. K tomu nutno dodat, že sice zákon č. 582/1991 Sb. nepředepisuje kontrolním orgánům uvědomování o průběhu kontroly jednotlivých zaměstnanců, nicméně nelze přehlédnout, že v průběhu kontroly bylo podáváno „Hlášení o zaměstnávání důchodců“, přičemž podle běžné praxe tato hlášení poživatelé důchodů spolupodepisovali. Lze rovněž přisvědčit tomu, že ohlašovací povinnost organizace je obsažena v § 41 zákona č. 582/1991 Sb., z něhož nevyplývá povinnost pro organizace podávat toto hlášení i za zaměstnance, s tím že jeho povinnosti jsou obsaženy v § 50 téhož zákona, nicméně podle § 41 odst. 6 byly organizace povinny podávat hlášení na tiskopisech vydaných orgány sociálního zabezpečení, a na těchto tiskopisech je předepsána kolonka: „datum a podpis důchodce“. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že tiskopisy byly takto formulovány se zřetelem k ustanovení § 51 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., podle něhož povinnost příjemce dávky podat hlášení podle odst. 1 se považuje za splněnou, jestliže příjemce spolupodepsal hlášení, které orgánu sociálního zabezpečení zaslala organizace, avšak byl-li by vyzván stěžovatel k podpisu na hlášení, které bylo podáno v době kontroly, jistě by tato skutečnost mohla vést k bližšímu objasnění věci na samém prvopočátku tohoto sporu.

Podstatné pro posuzovanou věc je ovšem to, že závěr žalované a krajského soudu o nevěrohodnosti dohod o změně pracovní smlouvy ze dne 29. 11. 2005 a 28. 6. 2006 založený pouze na tom, že zaměstnavatel tyto dohody nepředložil při kontrole prováděné v dubnu 2007, nemůže obstát. Skutková zjištění krajského soudu proto zcela jednoznačně nedostačují pro objektivní a řádné posouzení důvodnosti žaloby. K tomu nutno připomenout, že mezi ústavněprávní relevantní vady důkazního procesu se zahrnuje situace, jež se podřazuje pod pojem tzv. opomenutých důkazů. Jím se rozumí m. j. taková situace v rámci procesu zjišťování skutkových otázek, kdy účastníky řízení byly navrženy určité důkazní prostředky, přičemž tento důkazní návrh byl bez jakéhokoliv odůvodnění zamítnut, a nebo došlo k jeho zamítnutí s odůvodněním nedostatečným, tj. k zamítnutí nepodloženém racionálně obhajitelnou myšlenkovou konstrukcí. Porušení ústavních práv sice nelze spatřovat v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv. To však platí pouze potud, pokud lze na skutkový stav dané věci z důkazů do té doby provedených pod aspektem aplikace té které právní normy bezpečně usoudit (blíže viz Libor Hanuš: Právní argumentace nebo svévole, 1. vydání, Praha: C. H. Beck 2008). Jak již bylo opakovaně zdůrazněno, podle názoru soudu i žalované, je vznik přeplatku na starobním důchodu stěžovatele dovozován z toho, že stěžovatel byl zaměstnán na základě pracovní smlouvy uzavřené na dobu delší jednoho roku s tím, že k dodatečně předloženým dohodám o změně pracovní smlouvy ze dne

29. 11. 2005 a 28. 6. 2006 nelze přihlídnout jako k nevěrohodným, neboť nebyly předloženy při kontrole provedené v dubnu 2007. Za situace, kdy stěžovatel od počátku řízení tvrdí, že tyto dohody byly uzavřeny a fakticky neměl možnost jejich existenci před vydáním rozhodnutí prokázat, a tyto dohody jsou založeny v dávkovém spisu spolu se sdělením o tom, že byly dodatečně u zaměstnavatele nalezeny, je důkaz provedením svědecké výpovědi paní I. K., mzdové účetní a personalistky zaměstnavatele stěžovatele, zcela nezbytným. Z tohoto pohledu se zamítnutí návrhu na dokazování krajským soudem na provedení výslechu této svědkyně s odůvodněním, že tento důkaz by nemohl změnit závěr soudu, jeví nesprávným a nedostatečným. Vhodným by se samozřejmě jevil i výslech stěžovatele, nebránil-li by mu jeho zdravotní stav.

Se zřetelem k výše uvedenému má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud pochybil, pokud neprovedl navržený důkaz výslechem svědkyně – mzdové účetní společnosti Východočeská tiskárna, spol. s r. o. paní I. K., která by mohla potvrdit či vyvrátit tvrzení stěžovatele o platnosti dohod o změně pracovní smlouvy a objasnit, proč tyto dohody nebyly doloženy v průběhu kontrol. Věrohodnost tvrzení stěžovatele by mohl případně krajský soud prověřit také jeho výslechem, jehož provedení stěžovatel rovněž navrhoval.

Popsané pochybení krajského soudu představuje jinou vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nedostatečně zjištěný skutkový stav znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu jakékoliv právní hodnocení případu, proto se soud dalším kasačními námitkami nezabýval.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Podle § 110 odst. 3 téhož zákona, zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu nyní bude, aby doplnil dokazování a postavil najisto, zda lze dohody o změně pracovní smlouvy stěžovatele pokládat za věrohodné, či nikoliv. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí ve věci.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu